

[Gebundelde gedichten]

De lenige liefde

Een dag als geen ander

Zo is hier elke dag: de bloemen
gaan de perken te buiten, bomen
waaien in het honderd, en van overal
stroomt klaarte toe
als volk voor een voetbalwedstrijd.
Reeds komt de zon het terrein op-
gelopen, stralend van zelfvertrouwen.

En even sterk zijn hier de dichters.
Hun stevige beelden bewerken de realiteit
als boeren het land,
een hele werkelijkheid kunnen zij
in hun armen dragen.

Ik hou van dit land.
Als ik ooit uitwijk neem ik het mee.
Ik zal zijn naam noemen
en het zal me volgen.

De ene horizon kijkt klaar
in de andere.

Alle dingen zien elkaar
en dit is goed als een gezin aan tafel,
wetend: iedereen is daar.

3 BALLERINA

Gebaar voor gebaar reikt
ze haar lichaam over aan haar dromen
en telkens wordt ze meer
dan ze al was en telkens reikt ze weer.

4 ZWAAN

Er drijft een zwaan
de oevers trekken het water
strak aan
zodat het niets verraadt
van zijn diepste wieren en vissen
als een beschaafd gelaat
en niets geschiedt
er drijft een zwaan
en ze weet het niet.

5 FLAMINGO'S

Ze zijn er bijna niet
zoals heel slanke vrouwen
na heel licht verdriet.
Met hun poten als met een dun pincet
pikken ze preuts hun tenen
uit het water op, o, ze
zijn zo rose
als gedachten van een maniërist.
Ze zijn vraagtekens achter al ons weten
en zo fraai dat we even
niet meer om een antwoord geven.

6 FEESTDAG

Adem marsjeert als veel volk
door mijn luchtpijp naar mijn hart,
het grote plein waar de
manifestatie zal plaatsgrijpen.

En het is voor mij even prettig
dit te beseffen
als voor een tribune
om vol te zitten.

Kijk, daar is de werkelijkheid al,
een boom is een boom, een vrouw
is een vrouw, ze horen thuis in
de wereld zoals de elf beste
spelers in een voetbalploeg.

7 SPROOKJE

Er was eens een man
die altijd rechtvaardig was.

8 DE ZON, HIJ

Bloemen, bewonderende o's
voor de zon.
Zijn naam gaat heel het grasperk rond,
een nieuwtje.

Nog is hij eenzaam
als een coming man.
Maar reeds staan de grassen rechtop
als zwaarden in vuisten aarde.
En er zijn al tulpen,
de eerste bloedige relletjes.

9 FRÉDERIQUE of: hoe ik geschiedschrijver werd

20 december 1965, de zon
staat te blozen als een franciskaan.
De rivier slingert zich
met forse lendenslagen door het land
als machtsgevoel door een koning.
En ik hou nog altijd van Frédérique.
Hoe mocht ik de geheimen van haar lichaam
weten, en haar borsten
borsten noemen, alsof ik een beroemdheid
mocht noemen bij zijn voornaam.
En soms gaf ik haar gewoon
een klap op de billen.

Hoe kon ze haar ondefinieerbaarheid
tegen me aanvlijen tot ik ze definieerde
in een zoen en ze zei:
Frédérique, aangenaam
en ze zonde zich in mijn zonden en ik ging
over haar als vier seizoenen en zij speelde
zich af onder mij en werd een wereldgebeuren
in mijn armen en maakte geschiedenis, ik ben
geschiedschrijver geworden.

Het landschap komt als een kelner
op ons toe
met weiden op zijn handen.

Zo eenvoudig is alles.
Of zie het sas: de vaart neemt
een boot op zijn schouder
en draagt hem de trappen op.

Wij waren jong, wij sprongen
te paard op de taal en reden
heersend de velden door,
slingerend lasso's van woorden
naar alles wat we wilden veroveren. O,
het waren dolle roekeloze tochten, pas toch
een beetje op, riep Kees Fens ons nog na.

En 's avonds stond de taal nog na te trillen,
op stal in een gedicht, hinnikend
van heimwee naar de maan
en naar de verste betekenissen.